

יום ג' / ד' ניסן תשע"ה

ה **באר הגולה****הלוות הנחנת ארם בפרק סימן א**

הלווה, שהתפללה שיתפלל באמון השעות על המקברן ועל כל גלויות רצוניה: ג' (ט) ר'איי לבל גרא שמון ד' ר'איי שם הטו ר' פמדר ו' שם בערר ז' פמדר ז' ש' יהא מציר ודווגע על (יא) חרבן בית-המקדש: ד' טוב מעת תפוחנים (ט) [ט] בכוונה מהרבות לב' ח' פמיה נ' ומלה לא בלא בנונה: ה' טוב לזרם (ט) (יא) פרשת העזקה ופרשת המן וועשות הדרות *ויפרשה עולחה ומונחה (יד) (ז) ושלמים (טו) וחטאות ואשם: הנה ונוקא ביחיד מפר לזרם עשות הדרות בבל ים, אבל אסוד

שער תשובה

(ט) בכוונה. עבה"ט. ענן בשבות נזקב ח"ב ר' מד. ובכריי יוסף מב שראויל לקובע עת למלוד בספמי מוסר, כי כל היותר זו, וככלתי כי כל דין דיבער הוא תוכחת מוסר אמאני קוויל: (ז) ושלמים. עבה"ט, היכא קשיות המגן ד' דקה שאשת קדמת לעולחה. וכספר דעת ואוקרים בכוונה, נחشب לפני קדשו ב"ה כמו אוthon שיש לו פנאי ומארכט בתפוחנים בכוונה. מא' וכו' ב' כד אהון. עט"ז ובתשבת שבות נזקב ח' סי' קדושים יטב מתרן, דחאת מלך תפוחה גנט אבא מעי אקלים קדר, שפוגנים ואוקלים מד. וען חופפות יט במשכת אבות פרק ב' משנה נ' צ. מבב פרקר מקורדים זהה בפלורה העזקה. קדם פרשת העזקה. וויל לזרם פרשת העזקה תפוחה פלורה תפון אקלילו בשפת, ע'ת, כי' ב' בצל שט' דות וטלת בוללה ונגה"ר, ע"ש. וכבר הזכיר עשות צ, שאני ד' באימירה, אלא באור פרנסה ויכר נפלאות הר'. וכן פרש' מ"ש כל האור תהלה לזרם עולם סקא: (ז) ושלמים. ואשר עולחה יש אמן טען נסכים. והקשה כמ"א, לאלה קמ' רב' לזרם עולחה וכ'ר' שפאת ור' קלא קייל' שפאת קום לעולחה; וכמי'בו, ומתחו פורצוי קעללה, בשיזוד שפטחיב שפאה יאמר עולחה קדם מהפאת:

באוור הילכה

מה שיוכל, וזה הפליך ע"ה אמר: "הלווה קשאניך היה אשנה ובתקומיך אתה קוטעת, תקלית שנאה שנאים וג'": * ופרשת עולחה. מתחלת עירא' עד זאמן קצאניך. פרשת מונחה, מי יונפ' עד ז'וכין' פרקי. ואם יש לו פנאי, יקראה נ' בפרשת צו מן יוצאת צורתה קמ'חה עד יקדר' (שםלה חרשה). וכן יוסף פסוק ציל מונחה כהן כליל תהלה. ופרשת שלמים, מן זאמן זכת שלמים' עד זאמן קצאניך, בפרשת צ. מן

קען ב': ג' (ט) ר'איי לבל מעתה קימת חצאות כי ורבה היא, וכבר נדרש בסדרים סדר ההנאה עלי'י כתבי קאר'י ז' ול'. ומון חצאות (ג) הוא פמיד באקצתות הילאה מפש' בכל מוקם, ואפלוי בלילהות הראכות או הקזרות, והיא י'ב' שעות אמר חצוי סי'ם. והעת להחאות על חרבן (ז) נכוון יותר שילחה קדם חצאות ואילך יעצק בתורה, ובסוף הילאה (ט) יבקש זרכין, ויש אוקרים אzo שמרם לבקר'. ואם זכה לתקנת האמת, עת קחיא מס'תל'ת מאור. האקורדים קבלו: יאקר שמרם לבקר'. ואחר פרקון שעור משניות קודם לכל דבר²². ואם זכה לאוקרים' קומי', אין אריך ליקום בלילה. וש' אומרים, מט'ו מ'שכבי' עד קומי', הינו משבעות שאומרים' שכבי' עד הצעה באב שאוקרים' קומי', אין אריך ליקום בלילה. והענין שפחתבו יושב בעת התפללה, מוטב לישן כל הצרעה. ומכל באכ' עד ט'ו באדר יקום. הינו הוגים על-פי קבלה סוברים שאיריך ליקום פמ'יד לאין לממעם, ואדרנה, יברב עם קדונה מלך'. ותוב יתיר שי'אמרו את הפקון בביית-הקסת קדיש טפי, וגם שילחו משורה קראשונים. ואריך ביחס להנער מאי מישית חלין בגעורים בלילהה²³. ומ' (ז) שאינו יכול לחשפים קדם אוור הפלר, מחתת שהוא חלש בטבעו או שהוא יודע בעצמו שא יקום באשמרת ישן בעית התפללה, מוטב לישן כל הצרעה²⁴. ומכל מוקם (ט) יהה נזיר מאי ליקום קוראת השפש לבית-הכונת, כדי שילחו עצמו להתפלל באכ'ר ובקנויות: (ז) שילחה מציר. אבל קמ' בית-המקדש: (ט) קינה בשמחה²⁵: (יא) חרבן בית-המקדש. כתוב של'ה, שבכל סעודה אמר עעל נהרות בכל', ובשבת²⁶ (כ) וכן בימים שאין אומרים בהם מתקנון לאמר Shir המועלות בשוב הר' וג'ו²⁷. ועהר שיעיד מה קאמר, (כל) ואחר בונת הלב בין קדרים: ד' (ז) בלא בנונה. אבל אם נפרעה פון גמ'רין, נפרעה טוב יותר. ואם הקמ'יט (כ) ש' לו אנס ואינו יכול להאריך, או שהוא משער בעצמו (ג) שאין יאריך לא יהה ייכל לבן, נחشب לפני השם יתרברך פמו אוותו שיש לו פנאי ומאריך בתפוחנים בכוונה; ועל זה שנינו: אחד המprobe ואחד הממעיט וככלבד שיכון לבו לשיטם. וכן לענין פלמוד תונה קענן בן, כי הכל פלויל על-פי השם יתרברך אם עשה כל אשר בכחו לעשות.ומי שהה בעל תורה ויש לו לב להכין וללמוד, (כ) יכול למנע מלומר קרבנה תחפחות ובקשנות הנקשות בסודים, ותוב יותר שילמד במקומם. (ט) ואריך קארם ליקען מלב' לעת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום, אם מעט ואם הרהבה²⁸, כי הגדול מחייב, יצרו גודול הימנו; ותבלין היציר קרע הוא תוכחת פאמרי קוויל: ה' (ג) פרשת העזקה. (ט) קדם פרשת קרבנות. וככל לזרם פרשת העזקה ופרשת הפלן אפלו בשיטת. ואין ד' באימירה, (כ) אלא שיתבונן מה שהוא אומר זיכיר נפלאות: (כ) כי פרשת עזקה כדי לזרם זכות אבות בבל יום מבטח לו שהה בן עולם הבא, גמ'ין באפין זה. וטעם לא אמרת כל זה, (ט) כי פרשת עזקה כדי לזרם זכות אבות בבל יום, וגם כדי להזכיר יזרו כמו שמספר יזכחק נפטרו: ופרשת הפן, כדי שיאמין שפל קונווטוי באין בהשכמה פרטית, וכדקה'יב' "הprobe לא העדריך והטמיעת לא החסיר", להורות שאינן רבי ההשתדרות מועל מאוקה. ואיתא בירושלמי ברוכות: כל האומר פרשת הפן, דאמ'ין לו של'א יתמעטו מזונוטיו. וועשות הדרות, כדי שזונר בכל יום מעמד הר סני ויתמוך אומנותו בה. ופרשת קרבנות, דאמ'ין במנחות: 'זאת תורה היחסת', כל העוזק בתורה חשתת כלו הקרן חשתת וכ'ר' (ט) פרשת תורה, דג'ם היא בכל שלמים. ואחר עולחה ושלמים ותודה (ט) יאמר פרשת נסכים, אבל חשתת ואשם אין טען נסכים: (טו) ומחטאות. עין קמ'ג'ן-אברעם שטקב, דאם יודע שפטחיב חשתת יאמר פרשת חשתת קדרם לא משמע צן:

שער חצינו

(יט) שאריך-קשייה: (יג) אליה זושא: (יג) שעריך-קשייה וארכזות-הסיטים ושרר קבבה אקוינום, קלא בגאנ-אברעם: (יג) אקד-ש' פלד וארכזות-הסיטים: (טו) פאגן-ארכזות-הסיטים: (ט) ארכזות-הסיטים. והשא הוא קבב רקיט ובשריך-קשייה: (יג) אליה ר'בה ושריך-קשייה: (יג) ח'ינ-ארכזם: (יג) ארכזם: (יג) פאודים: (כט) גאנ-אברעם: (כט) ארכזם ואר זרוע הגדול: (כט) ט'ז: (כט) באור סיטוב ואליהו זושא: (כט) ל'ם חמדות ואלהו זושא: (כט) בראמי'וף ומי'ר-פודים: (כט) גאנ-אברעם: (כט) ארכזם: (כט) ט'ז: (כט) ד'ארכזם: (כט) גאנ-אברעם: (כט) גאנ-אברעם:

בואר היטיב

מאר: (ז) שילחה מציר. אבל קמ'פאל מטהה ומטהה ינא בטהה. סולת בוללה: (ט) בכוונה. ר'ל, דמי שיש לו אנס ואינו יכול לאיריך וכמעט בתפוחנים (ט) בכוונה, נחشب לפני קדשו ב"ה כמו אוthon שיש לו פנאי ומארכט בתפוחנים בכוונה. מא' וכו' ב' כד אהון. עט"ז ובתשבת שבות נזקב ח' סי' מ. וען חופפות יט במשכת אבות פרק ב' משנה נ' צ. מבב פרקר מקורדים זהה בפלורה העזקה. קדם פרשת העזקה. וויל לזרם פרשת העזקה תפוחה תפון אקלילו בשפת, ע'ת, כי' ב' בצל שט' דות וטלת בוללה ונגה"ר, ע"ש. וכבר הזכיר עשות צ, שאני ד' באימירה, אלא באור פרנסה ויכר נפלאות הר'. וכן פרש' מ"ש כל האור תהלה לזרם עולם סקא: (ז) ושלמים. ואמר פרנסה נסכים. כי אין זכח בלא נסכים: אבל חשתת ואשם אין טען נסכים ואשר עולחה קרם מהפאת:

משנה ברורה

(יג) ותבת 'בקמלה' יהה באנתחפה, ור'בה אמון'ת' בל' הפסק. והוא מן הכתובות "ח'רשים לברקרים וגו'", שמקודוש-ברורה הוא מקם אמוני'ו לסתיר נסמות הפלקרים בפרקם. ואין אריך ליה גטילת דים ואריך אם ידר'ו מטפ'ותיו, כי אין מזפיר בזה הפסח לא' שם ולא בנווי. ומכל קוקם ליל'ר (ז) גרא דאסטר קדים שנטל ג'ורי²². ובלאו הכי אסור קוקם ברכת התורה²³. וען לעיל סוף עניר-

קען ב': ג' (ט) ר'איי לבל מעתה הארכו מאי בוגר מעריך ור' והמקלים הארכו מאי בוגר ור' והמקלים הארכו מאי בוגר ז' ו'ל. ומון חצאות (ג) הוא פמיד באקצתות הילאה מפש' בכל מוקם, ואפלוי בלילהות הראכות או הקזרות, והיא י'ב' שעות אמר חצוי סי'ם. והעת להחאות על חרבן (ז) נכוון יותר שילחו מתקינות לאחריך קבלו: יאקר שמרם לבקר'. ויש אוקרים אzo שמרם לבקר'. ואחר פרקון שעור משניות קודם לכל דבר²⁴. ואם זכה לאוקרים' קומי', אין אריך ליקום בלילה. וש' אומרים, מט'ו מ'שכבי' עד קומי', הינו משבעות שאומרים' שכבי' עד הצעה באב שאוקרים' קומי', אין אריך ליקום פמ'יד לאין לממעם, ואדרנה, יברב עם קדונה מלך'. ותוב יתיר שי'אמרו את הפקון בביית-הקסת קדיש טפי, וגם שילחו משורה קראשונים. ואריך ביחס להנער מאי מישית חלין בגעורים בלילהה²⁵. ומ' (ז) שאינו יכול לחשיפים קדם אוור הפלר, מחתת שהוא חלש בטבעו או שהוא יודע בעית התפללה, מוטב לישן כל הצרעה. ומכל באכ' עד ט'ו באדר יקום. הינו הוגים על-פי קבלה סוברים שאיריך ליקום פמ'יד לאין לממעם, ואדרנה, יברב עם קדונה מלך'. ותוב יתיר שי'אמרו את הפקון בביית-הקסת קדיש טפי ובקנויות: (ז) שילחה מציר. אבל קמ' בית-המקדש: (ט) קינה בשמחה²⁶: (יא) חרבן בית-המקדש. כתוב של'ה, שבכל סעודה אמר עעל נהרות בכל', ובשבת²⁷ (כ) וכן בימים שאין אומרים בהם מתקנון לאמר Shir המועלות בשוב הר' וג'ו²⁸. ועהר שיעיד מה קאמר, (כל) ואחר בונת הלב בין קדרים: ד' (ז) בלא בנונה. אבל אם נפרעה פון גמ'רין, נפרעה טוב יותר. ואם הקמ'יט (כ) ש' לו אנס ואינו יכול להאריך, או שהוא משער בעצמו (ג) שאין יאריך לא יהה ייכל לבן, נחشب לפני השם יתרברך פמו אוותו שיש לו פנאי ומאריך בתפוחנים בכוונה; ועל זה שנינו: אחד המprobe ואחד הממעיט וככלבד שיכון לבו לשיטם. וכן לענין פלמוד תונה קענן בן, כי הכל פלויל על-פי השם יתרברך אם עשה כל אשר בכחו לעשות.ומי שהה בעל תורה ויש לו לב להכין וללמוד, (כ) יכול למנע מלומר קרבנה תחפחות ובקשנות הנקשות בסודים, ותוב יותר שילמד במקומם. (ט) ואריך קארם ליקען מלב' לעת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום, אם מעט ואם הרהבה²⁹, כי הגדול מחייב, יצרו גודול הימנו; ותבלין היציר קרע הוא תוכחת פאמרי קוויל: ה' (ג) פרשת העזקה. (ט) קדם פרשת קרבנות. וככל לזרם פרשת העזקה ופרשת הפלן אפלו בשיטת. ואין ד' באימירה, (כ) אלא שיתבונן מה שהוא אומר זיכיר נפלאות: (כ) כי פרשת עזקה כדי לזרם זכות אבות בבל יום מבטח לו שהה בן עולם הבא, גמ'ין באפין זה. וטעם לא אמרת כל זה, (ט) כי פרשת עזקה כדי לזרם זכות אבות בבל יום, וגם כדי להזכיר יזרו כמו שמספר יזכחק נפטרו: ופרשת הפן, כדי שיאמין שפל קונווטוי באין בהשכמה פרטית, וכדקה'יב' "הprobe לא העדריך והטמיעת לא החסיר", להורות שאינן רבי ההשתדרות מועל מאוקה. ואיתא בירושלמי ברוכות: כל האומר פרשת הפן, דאמ'ין לו של'א יתמעטו מזונוטיו. וועשות הדרות, כדי שזונר בכל יום מעמד הר סני ויתמוך אומנותו בה. ופרשת קרבנות, דג'ם היא בכל שלמים. ואחר עולחה ושלמים ותודה (ט) יאמר פרשת נסכים, אבל חשתת ואשם אין טען נסכים: (טו) ומחטאות. עין קמ'ג'ן-אברעם שטקב, דאם יודע שפטחיב חשתת קדרם לא משמע צן:

שער חצינו

(יט) שאריך-קשייה: (יג) אליה זושא: (יג) שעריך-קשייה וארכזות-הסיטים ושרר קבבה אקוינום, קלא בגאנ-אברעם: (יג) אקד-ש' פלד וארכזות-הסיטים: (טו) פאגן-ארכזות-הסיטים: (ט) ארכזות-הסיטים. והשא הוא קבב רקיט ובשריך-קשייה: (יג) אליה ר'בה ושריך-קשייה: (יג) ח'ינ-ארכזם: (יג) ארכזם: (יג) פאודים: (כט) גאנ-אברעם: (כט) ארכזם: (כט) ט'ז: (כט) באור סיטוב ואליהו זושא: (כט) ל'ם חמדות ואלהו זושא: (כט) בראמי'וף ומי'ר-פודים: (כט) גאנ-אברעם: (כט) ארכזם: (כט) ט'ז: (כט) ד'ארכזם: (כט) גאנ-אברעם: (כט) גאנ-אברעם:

יום ד' ה' ניסן תשע"ה

באור הגדולה 10

הלוות הנחות אדם בפרק כימן א

לאמנם (יל) [טו] בצדgor (תש"ו הרשב"א סי' כד): ו' טרשיות הקרבנות לא יאמר אלא (יג) (יז) ביום (יעזנ) לאמנם (יל) [טו] בצדgor (תש"ו הרשב"א סי' כד): ז' בשים פנשת העולה יאמר יהי רצון מלפניך שיחנה זה קשיבות ומתקבל כאלו הקרבתי עוללה, ובז' יאמר אחר פרשת המנחה ומשלמים, מפני שהם (יח) באים (יג) [יג] בגדת: ח' יאמר (יט) עם הקרבנות פטוק (יג) [יג] (כ) ושות אתו על ידך המונם עבנה לפני ה': ט' ביש נוגין לומר פרשת הפירור, ואחריך פרשת תרומות הדשן, ואחריך פרשת הספיד, ואחריך פרשת השפלה ונוגין מקטר כתרתית ושרות סמני הקטרת ועתשו:

באר היטב

(יל) בצדgor. מפני כופרי ישנאל, שיאמרו אין תונה אלא זו, ובפרט בזמננו. וכך אין כותבון אותו על גנטרס המיד לאצבר, לה' מ"א שכנה"ג. עזין ביה"עקב סי' קכח. ומתרשל' פטב דלא אסר הרכבת"א בקבוקים כל טבקון של טבוקת, משאריו הירח של קשולה שאיר בטל הא עולחה במלים כל מקופן. לבן מתייר של עולה קודם, צ"ש, וכן בשיעובק סי' ב' מש' בוזה: (יג) בצדgor. עבה"ט. בחב בקרכנות סי' שמחה"ז ול' משמע אמרם אפלו בחיה, אף אפשר דראקפייא קודם מהפה, אבל אם מעתם לא מצעם פשוחה או אחריו. אבל כל קבע בתוך הקרכנות גם לחיה אסורה. עית. וען התפללה או אחריו. אבל כל קבע בתוך הקרכנות גם לחיה אסורה. עית. ויש שבותי עיקב ח' סי' מד: (יג) ביום. דאיין הקרבנות הרבהין אלא ביום. לומר פרשת הקרבנות מעמד, דקייל' דושב פסיל לעובודה, עית יד אהרן. וכון י"ל מומרו לתורה קצער, יד אהרן. אבל פרשת הפירור ותרופת סדרן אפלו ימים שאחר יה"כ, אבל סה"ו של חטא לא יאמר כלל, ושל אשר אמי' כלל פשוע ברוך ספק אם נתמכי כי, מ"מ ימים שאחר יה"כ לא אמר כלל. וען בת"ש סי' ה סיק ח' ר' מ"ש בענין זה, ושם בכוכ'ש דף קח, ר' עדתו שאם לו נוקפו שמא עבר על חטא ונודע לו לשכח, יאמר ג'יך אסר שטא בקרען חנאי, ושם כבואר כל פטורי דינ' אמינו הקרבנות באלה. ואמרנו' שמיאיל י"י נ' חטב סוף קשיא שחה קמג'א, ואלים צויר אינו פא אלא גשעטמא, קשם חטב אסיך, והוא דל' חטב ע"ז דלק'ם, ולענן פלה של יה"ר יכול לבן לאנשים גור, קון שע"ז גדר זה באם יטמא בגין אשם, מקורי גור ונור. ובכקמת' יקזאל ס"ס בו חטב לרין מוש שאו טמאי מטה, י"ש, כבואר נתביב ס"ס בז' חטב שחה אסורה, גם מ"ש בא"ש ע"ז. וולען כדי' קא"ש ע"ז. יאמר כלל אף ברוך פגנא, ושל אשר יאמר גור קנא, ע"ש, ובכבר מטה' קרעתה בכוכ'ש קונה וכון עאר. וען תשובת עז'ח"ז ק"ס וגבורס ציקון ציקון יב' גוריד' ר' דב' שדח' ר' עא. וען בז אקרים מ"ש לפשע דברי האמור בפ"ז כבב' קפונא זיל שhabava קמג'א, ע"ש: (יג) ושות אתו כיר אמור עם הקרבנות, זה נשר למ"ש לפני היה שילא ובש' פטוק ושות אתו כיר אמור עם הקרבנות, זה נשר למ"ש לפני היה שילא יאמר פנשת הקרבנות אלא ביום. ולא אסר בסדר המסדרות קודם אוור חיים פרשיות הקרבנות, אבל מ"מ יאמר פטוק ושות. ששהה קוריקת שירה בלילה. ומ"מ ימים שאמר פ' הקרבנות אין לו לדרגו בשבל שאמר אותו קודם אוור הימים, אבל אין כבנה לאמר בפ"ז בשבל כבירות אגדות אסיך, כמו ש'ג'גון קצת לטר קודם איזחו, שעיקר היכירה הוא קשואמרו נס הפרשה, ע"ש. וע' על דבריו, דבאמת הפיי גור ואו רשות לאו בענין דפרשת המקיד מתקבא. ומ"ש שמחה'ה זוריה'ה פשעת בלילה, במלחית כבויו שגה הוא, ושם ערוף בזבחים בכהה

שער תשובה

ובצלים מתקפים, ואקרו'ו תוויל, בזון שבתוכם קום מוסוף מפער, אשר שלחנו של ארם מכפר צליין, ופרש'ו שאוכלים על שלחנוணים גאנדים, אזן הייר שאמור בחטא עולחה רוקטת סדק אל לא מקום אכילת בשור, ואין להיר עולחה בקבוקים כל טבקון של טבוקת, משאריו הירח של קשולה שאיר בטל הא עולחה במלים כל מקופן. לבן מתייר של עולה קודם, צ"ש, וכן בשיעובק סי' ב' מש' בוזה: (יג) בצדgor. עבה"ט. בחב בקרכנות סי' שמחה"ז ול' משמע אמרם אפלו בחיה, אף אפשר דראקפייא קודם מהפה, אבל אם מעתם לא מצעם פשוחה או אחריו. אבל כל קבע בתוך הקרכנות גם לחיה אסורה. עית. וען בת"ש סי' ה סיק ח' ר' מ"ש בענין זה, ושם בכוכ'ש דף קח, ר' עדתו שאם לו נוקפו שמא עבר על חטא ונודע לו לשכח, יאמר ג'יך אסר שטא בקרען חנאי, ושם כבואר כל פטורי דינ' אמינו הקרבנות באלה. ואמרנו' שמיאיל י"י נ' חטב סוף קשיא שחה קמג'א, ואלים צויר אינו פא אלא גשעטמא, קשם חטב אסיך, והוא דל' חטב ע"ז דלק'ם, ולענן פלה של יה"ר יכול לבן לאנשים גור, קון שע"ז גדר זה באם יטמא בגין אשם, מקורי גור ונור. ובכקמת' יקזאל ס"ס בו חטב לרין מוש שאו טמאי מטה, י"ש, כבואר נתביב ס"ס בז' חטב שחה אסורה, גם מ"ש בא"ש ע"ז. וולען כדי' קא"ש ע"ז. יאמר כלל אף ברוך פגנא, ושל אשר יאמר גור קנא, ע"ש, ובכבר מטה' קרעתה בכוכ'ש קונה וכון עאר. וען תשובת עז'ח"ז ק"ס וגבורס ציקון ציקון יב' גוריד' ר' דב' שדח' ר' עא. וען בז אקרים מ"ש לפשע דברי האמור בפ"ז כבב' קפונא זיל שhabava קמג'א, ע"ש: (יג) ושות אתו כיר אמור עם הקרבנות, זה נשר למ"ש לפני היה שילא ובש' פטוק ושות אתו כיר אמור עם הקרבנות, זה נשר למ"ש לפני היה שילא יאמר פנשת הקרבנות אלא ביום. ולא אסר בסדר המסדרות קודם אוור חיים פרשיות הקרבנות, אבל מ"מ יאמר פטוק ושות. ששהה קוריקת שירה בלילה. ומ"מ ימים שאמר פ' הקרבנות אין לו לדרגו בשבל שאמר אותו קודם אוור הימים, אבל אין כבנה לאמר בפ"ז בשבל כבירות אגדות אסיך, כמו ש'ג'גון קצת לטר קודם איזחו, שעיקר היכירה הוא קשואמרו נס הפרשה, ע"ש. וע' על דבריו, דבאמת הפיי גור ואו רשות לאו בענין דפרשת המקיד מתקבא. ומ"ש שמחה'ה זוריה'ה פשעת בלילה, במלחית כבויו שגה הוא, ושם ערוף בזבחים בכהה

באור הילכה

ז' זאת תורה [זבח] השלמים, עד במקבר סיני, והוא גמ' כי פרשת תורה, ואחריך פרשת נסיכים בפרקtes שלת, מן עז'ג'ר ד' כי קב"א עד א' אסיך, ופרש'ת חטא בניינאי, מן [אונט] ג' פש' אחת חטא' עד אונטלה לוי, ואם יש לו פגאי יקניא גם קפראק (שם), וזה תורת קחטא' עד באש פשורי' (שם) (חדשה). ופרש'ת אשם קפראק צו, מן ז' זאת תורה קחטא' עד אשם היאו. (ונאם יש לו פגאי יקניא גם קפראק (שם), ופנשת עולה ורוד בטבן, ד'יא). באה על שביעת בטורי, מן ז'ופש כי חטא' עד ז'ויה'ה לכחן בפמיה' (מ"א). וען בפרימ'קדים זקספוק אם עדיך לומר פרשת נסיכים שלוש עצמים, לעלה לו פגאי, יכול לאמר גם פנשת הקרבנות בלילה⁽³⁴⁾. ואם צוריך עמידה, בchap בשל'ה, דבשפט ויט-טוב לא יאמר יה' דצון, דאיין ארבען נזכה בא' חטב, אבל הפרקטיות אין קפוד לא' חטב בא' חטב בתורה; ומכל קudos אם הוא בז'תורה, מוטב יותר שיעסק בפרק'ה ז'קמא⁽³⁵⁾. מי שהויא אבל (ל) לא יאמר פנשת הקרבנות ז' (יח) באים בפרק'ה. אבל אחר פרשת החטא (ל) לא יאמר כן, לפי שאינה באה גנבה, אלא-אם יכין עבר עברה שחטיכים עליה חטא, ואם יש קפוד לאן דאיינה באה בנדחת. והאקרונים בתבי' בשם ר'ש"ל, רק שיימר בלשון פטוק, דקנו: יהי רצון מלפניך, אם עבר עברה שחטיכים עליה חטא, ואם לאו (ל') יהי כקורה בתורה; וכשהאי גונא יאמר גס-יכן אחר פרשת אשם. אך הפגנ'א-ברוחם הקשה עוד: איך יאמר 'אם נתחיבתי חטא', הא קפוא לנו לענין חטא דכשי ירצה בתחה'ה שחתא. על-כן העלה נפנ'א-ברוחם עלה שחתא, ורק לענין אשם ודי' ואש' תלוי יכול לאמר יהי-ירצון זה דעל קנא. אף אם לבו נוקדו' שפא עבר על חטא והיה לו ירצה שחתא ושבח, יוכל לאמר גס-יכן יהי-ירצון אחר חטא את בזרק'ה פגאי (ל) נוגין לאפטרו אחר פרשת הפטמי' (ל'): (כ) ושות אתו. דאיינה במרקש (ל) דכל מי שאומר פטוק זה, הקידוש ברוך-ההוא וזכר עקדת יצחק:

שער חמץ

(ל) פגנ'א-ברוחם: (ל) פרימ'קדים: (ל) קבאות-שור: (ל) טור: (ל) פגנ'א-ברוחם: (ל) קבאות-שור ופרימ'קדים: (ל) פרימ'קדים: (ל) ט' ז'

ט' קל'בו רואש'abi
פרש'ן הגמ'ר
י' אמות מים גט'
שרוי בז' ג' עלי'
ו' גרא ר'ה פ' ז'

הלוּכוֹת תְּנַחֲגָת אֶתְמַבְּקֵר סִימָן א'

כיאורים ומוסיפים

עמ' לה-לו) שאף שיתכן ואין זה נחשב לו כאיilo הקרים, שהריليلת אינו זמן הקרבה, מ"מ יש עניין באמירותם גם שלא בזמנם. ומ"מ מעמדו השחר נחשב ביום שיכלול לומר בו את פרשת הקרבנות.

[משנ"ב שם] ואם צריך עמידה, אין בסיקון מה במלנה ברורה טעיף-קטן א⁽³⁵⁾. (35) שהביאו שם מחלוקת הפסוקים בו, וכותב בשם הפמ"ג שם"מ בשעת אמרית פרשת התמיד ראוי לעמוד, משום שקרים איתה ביצור בקול רם.

[משנ"ב שם] ומכל מקום אם הוא בז'תורה, מوطב יותר שיעטך בפרקתו ריוואם א⁽³⁶⁾.

(36) מדבריו נראה לכוארה שכונתו רק בשבת, ואילו ביוםות החול יאמר פרשיות הקרבנות. ודלא כמו שבכתב הרבי חמודות (ברכות פ"ט אות פד) שאף ביוםות החול, מי שיש לו לב להבין וללמוד, לימד במקום לומר קרבנות, ודי לו בתפלות שתקנו אנשי הכנסת הנדולה, שהרי תלמוד תורה כנגד כלום. ובדבריו ממשע בsemblה חרשה (סדר הקרבנות בסוף הספר אות ו). [ובענין אמרית פרשת התמיד ויאיזחו מוקמן שדין שונה, ראה שו"ע לקמן סי' מה-ו-ג].

[משנ"ב שם]

מי שהוא אבל לא יאמר פרשת הקרבנות⁽³⁷⁾.

(37) אך פרק אייזחו מוקמן, כתוב לקמן (סי' ב ס"ק א) בשם הפג"א שאומרים בבית האבל, לפי שכל שהוא סדר היום אין בו משום תלמוד תורה לאבל. ומטעם זה כתוב לקמן (סי' תקנ"ד ס"ק ז) שאומרים פרשת התמיד בתשעה באב, וכותב על זה השונה הלוות (סי' ב ס"ג) שהוא הדין לאבל.

[משנ"ב ס"ק יט]

וקה"יota נזקגן לאמרו אמר פרשת הפתמיד⁽³⁸⁾.

(38) ובטעם הדבר אתה בתנא דבר אליזה (רבה פ"ח), שבאותו היום שעד אברהם את יצחק בנו על גבי המזבח, התקין הקב"ה שני בבשים, אחד של שחורת ואחד של בן הערכבים, וכל בר למה, שכשעה ישראל תלמיד על גבי המזבח וקורין המקרא זהה צפונה לפני ה", וכבר להם הקב"ה עקידות יצחק. ולפיכך שירק פסוק זה לקרבן התמיד.

[משנ"ב ס"ק טז] שיאמרו אין תורה אלא זו⁽³⁹⁾, ובפרט בזמננו. וכך אין כותבן אותן גם-כן על קנטוס המקיר לאבורה⁽⁴⁰⁾.

(32) ומהמת חשש זה שיאמרו אין תורה אלא זו, כתוב הרמב"ם בתשובותיו (הוזאת מקיצי נרדמים סי' רסג) שיש לבטל את המנהג לעמוד בשעת קריית עשרה הדרשות, כדי שלא להבדיל בין קרייה זו לבין שאר קריית התורה.

אמנם, השעריר אפרים (שער ז סל"ז) כתוב שנגנו העם לעמוד, ואין ליהודים מן הציבור לשנות המנהג. והביא בפתחו שעירום (שם) שהחיד"א (שווית טוב עין סי' יא) ישב מנהג זה, שהחיש מפני המינים לא קיים בקריאת התורה, שכן בפרשת השבוע קוראים יחד עם עשרה הדרשות גם עניים נספחים, והחילוק הווא רק שעודדים בעת קרייתן, ומפני זה לא יבואו לומר 'אין תורה אלא זו'. טעם אחר שאין מקום לחוש מפני המינים, כתוב בשו"ת אגרות משה (אורח חיים סי' כב) שהרי נהוגים לעמוד גם בשירותם בעת שהציבור עומד, ועצתו היא לעמוד במשך כל הקרייה בשבת זו. ודעת הגרש"ז אויערבך (הליכות שלמה תפלה פ"ב דבר הלכהאות ל) שבומני אך הרמב"ם יודה שמוטר לעמוד בשערת הדרשות, שכן הכל יודעים שאין זה אלazar המעדן הנזכר בהר סיני [וגם מפני שנוהגים לעמוד בקריאות נספחות]. מאידך, דעת הגראייש אלישיב (שיעוריו מין הגראייש אלישיב ברכות יב, א) שהעיקר בדעת הרמב"ם שאין לעמוד, וכך במקומות כל הציבור נעמד אכן צריך לעמוד עליהם, כיון שהם עושים שלא כדין.

(33) וכटיבת עשרה הדרשות על לח מעל ארון הקודש, כתוב האדרני פ"ז (ס"ב) שאסור לעשות כן. מאידך, האורה נאמן (סי' א ס"ק נא) כתוב להקל בכך, כיון שהנתן מעל ארון הקודש היא כדי להורות שכל התורה ניתנה מסיני, וכן שכותב המהרש"א (ברכות יא, ב) בשם רבי סעדיה גאון שכל תורי"ג המצוות כלולות בעשרת הדרשות, אם כן זה עצמו כבוד התורה, אבל אסור לכיתבן במקום שאין מועד בספר תורה.

[משנ"ב ס"ק יז]

ואם אין לו פנאי, יכול לאמר גם פרשת הקרבנות בלילה⁽³⁴⁾.

(34) וכשאומר הקרבנות בלילה, ביאר הגרא"ח קביבסקי (דרעת נתה

